

Overdenking in de dienst voor kerk en wijk, Capelle-Schollevaar, 29 mei 2005, 16.00 uur

Thema: 'De duif van de Geest maakt het leven tot feest' n.a.v. Genesis 8: 6-14 en Mattheüs 3: 13-17

1. De duif uit Noachs ark: God biedt Zijn vrede aan

Woensdag was het vijf maanden geleden dat de tsunami in Azië en Afrika zijn verwoestende werk deed. De vernietigende kracht van het water, daar zijn we als wereldbevolking opnieuw doordrongen van geraakt. Inmiddels zijn we vijf maanden verder. Als er nog weleens berichten komen uit die regio, dan blijken er heel verschillende situaties te zijn. Op sommige plaatsen is er nog steeds sprake van een gruwelijke, rampzalige toestand. Op andere plekken is het heel hoopgevend om te zien hoe snel mensen de draad weer oppakken, en weer bouwen aan de toekomst.

In het begin van de Bijbel wordt ons verteld over de zondvloed, je zou kunnen zeggen: een tsunami in het kwadraat. Die zondvloed kwam er niet zomaar. Het woord 'zondvloed' zegt het al: de zondvloed had te maken met zonde. God zag hoe mensen leefden: Hij zag hun egoïsme, hun haat, Hij zag hoe ze elkaar naar het leven stonden. Toen zei God: 'Dit kan Ik niet langer tolereren. Ik breng een watervloed over de aarde, waar mens en dier in ten onder zullen gaan. Alleen Noach en zijn familie zal Ik redden, samen met een mannetje en een vrouwtje van elke diersoort.' En zo gingen Noach en zijn drie zonen een ark bouwen, een enorm schip, ergens zomaar midden op het land. Alle mensen die het zagen, kregen de kans om hun leven om te gooien, om zich tot God te keren. God had nog steeds geduld met hen. Als ze het hadden gevraagd, hadden ze zó meegemogen, de ark in. Maar ze vroegen het niet. Ze keerden zich niet tot God. En toen kwam de watermassa.

Het verhaal van de ark van Noach is misschien wel het meest bekende bijbelverhaal voor kinderen. Prachtige, leuke kinderboekjes zijn erover. Vooral alle dieren in de ark zijn natuurlijk heel leuk. Er zijn bouwplaten van de ark, en er zijn plastic arkjes met plastic diertjes om mee te spelen. Heel leuk en gezellig allemaal. Maar als je het op je laat inwerken, is de geschiedenis van de zondvloed een ongelooflijk tragisch verhaal. De HERE ziet dat Zijn eigen schepselen elkaar kapot maken, dat hun leven één grote mislukking is. Hij ziet dat de mensen, die Hij met liefde heeft gemaakt, Hem de rug toekeren. En God laat niet met Zich spotten. Zijn oordeel gaat over de aarde. De zondvloed. Huiveringwekkend, maar waar...

En toch... en tóch lezen we dan dat God een nieuw begin maakt! Het lijkt wel of Hij het niet kan laten om genadig te zijn. Waarom heeft Hij niet gewoon de héle aarde vernietigd? Waarom heeft Hij niet de héle mensheid weggevaagd? Dat had toch ook gekund? Nee, zo is God niet. Hij gaat verder. Het water gaat weer zakken.

En wat doet Noach? Eerst laat Noach een raaf naar buiten vliegen. Een raaf, een roofvogel. Die raaf bleef heen en weer vliegen. Hij kwam niet terug. Maar hij had ook nog geen rust. Het lijkt wel of de raaf al aanvoelde dat het goed zou komen. Zoals die dieren in Azië de

tsunami voelden aankomen. De raaf weet zich al te redden.

Dan zet Noach een volgende stap. Hij laat een duif los. Een zaadeter. Kan die duif zich al redden? Nee, helaas. Dat lukt nog niet. De duif komt terug. Er is nog geen groen waar ze op kan zitten, waar ze voedsel kan vinden.

Een week later laat Noach haar wéér los. En wat gebeurt er dan? Ze komt terug met een jong olijfblad in haar snavel. Er is nu dus wél jong groen! Een teken van hoop! Weer een week later mag de duif opnieuw uitvliegen. Nu komt ze niet meer terug. Ze kan weer leven van wat ze op de aarde vindt.

2. Drie aspecten van Gods vrede: Hij geeft ons reinheid, liefde en een thuis

Vooral die tweede keer is veelzeggend. En het symbool van de duif met het olijfblad, met zo'n takje, is wereldberoemd geworden. Wij kennen dat plaatje, de duif met een olijftak in haar snavel als een symbool van de vrede. We noemen die duif de vredesduif. Waarom eigenlijk? Wat heeft die duif, die weer terugvliegt naar de ark, nu te maken met vrede?

Nou, ik zal u zeggen: alles! Die duif met dat olijfblad, die heeft alles te maken met vrede! Maar dat is geen humanistische vrede, van mensen die wel even voor vrede zullen zorgen. Die vredesduif, die kondigt aan dat er weer vrede is tussen de mensen en God! Die vrede tussen de mensen en God, die heeft drie kanten, drie aspecten, en de duif is bij uitstek geschikt om die kanten duidelijk te maken.

Ten eerste staat de duif voor *reinheid*. Wit, dat is de kleur van de reinheid, dat je schoon bent, geen vuiligheid meer, geen zonde, geen vlekken, geen viezigheid. Het is alsof God zegt: 'Met die zondvloed heb Ik het vuil van de wereld weggewassen. Jullie, als mensen, mogen een nieuwe start maken. Jullie mogen met een schone lei beginnen.' Daarom die duif, symbool van de reinheid. Dat is het eerste aspect.

De *tweede* kant van de vrede tussen God en mensen, dat is de *liefde*. God had in Zijn rechtvaardigheid de wereld kunnen wegvagen, maar Hij deed het niet. Waarom niet? Uit liefde! God houdt van de mensen! Hij wil dat er vrede is! En de duif is niet alleen een teken van reinheid, maar ook van liefde. Twee tortelduifjes kunnen heel intiem naast elkaar zitten. Er zijn maar weinig dieren bij wie je zo duidelijk de liefde proeft, als bij duiven. Daarom, als die duif terugkomt met een olijfblad, dan laat die duif zien: er is weer vrede met God, want God is liefde!

En dan het *derde aspect* van die vrede: dat is de *thuiskomst*. Duiven hebben een ongelooflijk vermogen om altijd weer de weg naar huis terug te vinden. Daarom nam Roald Amundsen een postduif mee naar de noordpool, om haar los te laten toen hij op de noordpool was gearriveerd. De duif weet altijd de weg

naar huis. En als Noach dus zijn duif voor de derde keer loslaat, en die duif komt niet meer terug, dan zegt God daarmee: 'Jullie thuis is nu niet meer de ark, jullie thuis, dat is de aarde. Kom maar uit het schip. De aarde is weer droog.' Er is vrede met God, je mag weer thuiskomen.

Voelt u de diepe betekenis van die duif? Gods oordeel is voorbij. Het onweer is over. Er is weer vrede met God. Hij verklaart ons rein, Hij geeft ons Zijn liefde, en Hij heeft de weg naar het Vaderhuis geopend. We mogen bij Hem thuiskomen. De duif is daarvan de boodschapper.

3. De duif van de Geest daalt neer, als Jezus voor ons ten onder gegaan is én opgestaan

En als je nu met die gedachten in je achterhoofd leest over de doop van Jezus, dan gaat het je duizelen, zo ontzettend rijk en diep is die boodschap.

Wat gebeurt er? Jezus komt bij Johannes de Doper. Johannes laat mensen kopje onder gaan in de Jordaan. 'Zo kun je een nieuw begin maken met God!' Dat is zijn boodschap. Als mensen dan uit het water komen, dan hebben ze een nieuw begin gemaakt.

Maar nu komt Jezus! En Johannes, die schrikt! Jezus?! 'Moet ik U dopen, Heer? U bent zonder zonde!' 'Ja, Johannes, dat moet,' zegt Jezus, 'want op deze manier wordt Gods gerechtigheid vervuld.' In die doop van Jezus zien we als het ware Zijn hele werk als Redder, als Messias, samengepakt. Hij gaat kopje onder, terwijl Hij Zelf volkomen rein is, helemaal zonder zonde. Maar Hij doet dat voor ons! Voor ons gaat Hij eraan onderdoor, zoals Hij later voor ons aan het kruis zal hangen. Voor ons gaat Hij de dood in. Denkt u maar weer aan het water van de zondvloed. Voor ons gaat Jezus ten onder in het water, én: voor ons komt Hij weer omhoog. Voor ons staat Hij weer op uit de dood. En als wij in Hem geloven, dan is Hij ook voor óns de dood ingegaan. Als Jezus gedoopt wordt in de Jordaan, dan laat Hij het zien: 'Ik ga voor jou de dood in, Ik ga voor jou ten onder in de zondvloed, en voor jou sta Ik op. Jij hoeft niet meer de straf te dragen voor je zonde, want Ik doe het in jouw plaats. Ik draag het oordeel van God.'

En als Jezus dan uit het water omhoogkomt, wat gebeurt er dan? Dan is daar... de duif! De duif die neerdaalt uit de hemel! Het is de Geest, die als een duif bij God vandaan komt! Voelt u de boodschap? God zegt met die duif: 'Ja, Mijn Zoon Jezus! Als Jij voor de mensen ten onder gaat en weer opstaat, dan is er weer vrede! Dan verklaar Ik de mensen die in Jou geloven rein! Ik geef hen ook Mijn volle liefde. En voor hen open Ik de weg naar het Vaderhuis!'

Reinheid, liefde, thuiskomst. God geeft Zijn geliefde Zoon, en daarmee maakt Hij alles goed. Alles! Daarom klinkt die stem: 'Dit is Mijn geliefde Zoon, in Hem vind Ik vreugde.'

Vanmiddag nodigt God ons uit: 'Geloof in Mijn Zoon Jezus! Stel je vertrouwen op Hem. Wees maar eerlijk over je zonde, geef je fouten toe, vraag vergeving in je gebed. Dan daalt die duif van de Geest ook neer op jouw leven. Dan bied Ik je Mijn vrede aan. Reinheid, liefde, en een deur van Mijn Vaderhuis die wijd openstaat! dan wil Ik door Mijn Geest in je leven komen wonen. Dan is alles weer goed!'

4. Nu kan het feest beginnen!

Sawat leefde in een eenvoudige christelijke familie op het platteland van Thailand. Saai vond hij het, vreselijk. Daarom liep hij weg van huis, naar de stad, naar Bangkok. Daar leidde Sawat een wild leven. Hij werd een centrale figuur in de Thaise sexindustrie. Hij had gheld als water. Totdat hij op een dag werd beroofd. Opeens bleek dat zijn vrienden zich tegen hem hadden gekeerd. Ze dachten dat hij spioneerde voor de politie. Sawat kwam alleen te staan, helemaal alleen. Toen ging hij terugdenken aan thuis. En hij ging verlangen naar het dorp van zijn jeugd, en vooral naar zijn vader. Hij wist dat het bericht over zijn wilde leven in het dorp was doorgedrongen. Toen nam Sawat een besluit. Hij schreef een brief aan zijn vader. 'Beste vader, ik wil graag thuiskomen, maar ik weet dat ik het niet verdien om door u te worden ontvangen. Ik heb er een puinhoop van gemaakt. Zaterdag neem ik de trein, die door ons dorp rijdt. Als u nog steeds op mij wacht, bind dan een witte doek om de boom die voor ons huis staat.'

Die zaterdag zat Sawat in de trein. Maar hoe dichter hij het dorp naderde, hoe zenuwachtiger hij werd. Stel dat er géén witte doek om die boom was gebonden... Tegenover hem zat een vriendelijke medepassagier. tenslotte kon Sawat de spanning niet meer verdragen, en hij vertelde de man zijn hele verhaal. Toen de trein het dorp binnenreed, zei Sawat tegen de man: 'Ik durf niet te kijken. Wilt u voor me uitkijken naar die boom? Het is goed te zien, er is maar één huis met een po-boom ervoor.'

'Jongeman,' zei de medepassagier, 'je vader heeft geen doek om de boom gehangen... Kijk! Hij heeft de hele boom bedekt met witte doeken!' Sawat kon zijn ogen nauwelijks geloven: de hele boom was bedekt met stukjes wit doek, en in de tuin stond zijn oude vader te springen en te zwaaien met een witte doek in zijn hand. Hij holde naast de trein mee, en toen die op het stationnetje stilstond, nam hij zijn zoon in zijn armen. Tranen van vreugde liepen over zijn wangen. 'Ik heb op je gewacht!' riep hij uit.

Zo is God. Ten voeten uit. Als wij geloven in Zijn Zoon, Jezus Christus, dan daalt de Geest ook in ons leven neer. Als een witte duif. God verklaart ons helemaal vrij van zonden, helemaal rein. Hij verklaart ons Zijn diepe liefde. En Hij zegt: 'Mijn kind, van harte welkom thuis!' Nu kan het feest beginnen! Amen.